

Sygnatura akt VI Ka 1086/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 lutego 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Sędziowie SSR del. Barbara Ottlik (spr.)

SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Edyta Ferencz-Trzópek

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018 r.

sprawy **W. K.** ur. (...) w C.

syna S. i I.

oskarżonego z art. 57§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 października 2017 r. sygnatura akt III W 981/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, 634 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że na podstawie art. 57 § 2 kks odstępuje od wymierzenia oskarżonemu kary;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt VI Ka 1086/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 9 października 2017 r. uznał W. K. za winnego tego, że jako podatnik w G. w okresie od 27.01.2014r. do 26.01.2015r. uporczywie zaniechał terminowego wpłacania na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za kwartały od IV kwartału 2013 r. do IV kwartału 2014 r. w łącznej wysokości 73.403.35 złotych, czym naruszył art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2014 roku o podatku od towarów i usług, czym wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2.000 złotych oraz zasądził koszty sądowe.

Od tego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości.

Obrońca na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucił orzeczeniu:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. sprowadzającą się do uznania oskarżonego za winnego zarzucanego mu wykroczenia skarbowego w wyniku jednostronnej i nie uwzględniającej wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego;
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo i przypisanie wykroczenia skarbowego oskarżonemu mimo istotnych wątpliwości wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego;
- naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 57 § 1 k.k.s. na skutek wadliwej interpretacji pojęcia „uporczywie” przyjmując, iż oskarżony swoim zachowaniem uporczywie nie wpłacał w terminie podatku i swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s.

W oparciu o ww. zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu wykroczenia skarbowego oraz zwolnienie go z opłat sądowych i obciążenie nimi Skarbu Państwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji okazały się nietrafne. Sąd I instancji dokonał w niniejszej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych na podstawie właściwie zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego. Nie nasuwa wątpliwości orzeczenie w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego, a także przyjętej przez Sąd kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Jednak apelacja wywiedziona na korzyść oskarżonego okazała się skuteczna o tyle, że na podstawie art. 57 § 2 k.k.s. odstąpiono od wymierzenia kary za przypisane mu wykroczenie skarbowe.

Przede wszystkim podnieść należy, że Sąd Rejonowy w żadnym zakresie nie naruszył prawa procesowego, w szczególności art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. – zarzuty apelacji w tej części są całkowicie chybione. Sąd należycie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, a ich ocena nie nosi znamion dowolności, przeciwnie - jest zgodna z zasadami logiki oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, w związku z czym pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Przy tym w toku postępowania zgromadzono wyczerpujący materiał dowodowy, który pozwolił na wyjaśnienie w sposób nie budzący wątpliwości wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a zatem nie zachodziła potrzeba zastosowania art. 5 § 2 k.p.k.

Przeprowadzona w powyższy sposób ocena materiału dowodowego słusznie doprowadziła Sąd I instancji do uznania W. K. za winnego popełnienia wykroczenia skarbowego polegającego na uporczywym niewpłaceniu w terminie podatku od towarów i usług za kolejne kwartały: od IV 2013 roku do IV 2014r.

Apelujący wskazuje, że oskarżony, jakkolwiek w ww. okresach nie wpłacał podatku w terminie, to jego uchybień w tym zakresie nie można uznać za uporczywe, a w związku z tym nie można przyjąć, aby wyczerpywały znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. Autor apelacji na poparcie swojego stanowiska podniósł, że oskarżony nie mógł zapłacić należności podatkowych w wymaganym terminie z powodu zachwiania płynności finansowej, co nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych – w związku z niezapłaceniem na jego rzecz należności przysługujących mu od kontrahentów. Nadto o braku znamienia uporczywości w zachowaniu się oskarżonego świadczyć ma zdaniem obrońcy to, że w związku z zaległościami podatkowymi był on w stałym kontakcie z pracownikami Urzędu Skarbowego, których informował o swojej sytuacji finansowej i przyczynach braku płynności, a nadto wnosił o rozłożenie zaległości podatkowych na raty oraz o odroczenie terminu płatności, które to wnioski zostały przez organ podatkowy w pełni zaakceptowane, a oskarżony terminowo wywiązywał się z ugód zawieranych z organem podatkowym.

To stanowisko obrońcy w świetle zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego nie może zostać zaakceptowane.

Oskarżony, który rozliczał się metodą kasową, zobowiązany był do płacenia podatku za okresy kwartalne - do 25 dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale, (a gdy przypadał on w sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy – dnia następnego). Za kwartały od IV 2013 roku do IV 2014 r. podatek od towarów i usług zapłacił po terminie: za IV kwartał 2013 r., którego termin płatności upływał 27.01.2014 r. ostatecznie uregulował podatek w dniu 26.06.2015 r., za I kwartał 2014 r. z terminem płatności do 25.04.2014 r. – w dniu 30.09.2014 r., za II kwartał 2014 r. z terminem płatności do 25.07.2014 r. – w dniu 9.12.2015 r., za III kwartał 2014 r. z terminem płatności przypadającym na 27.10.2014 r. – w dniu 6.11.2014 r., a podatek za IV kwartał 2014 r. z terminem płatności do 25.01.2015 r. uregulował w dniu 3.02.2015 r., o czym świadczą potwierdzenia przelewów znajdujące się w aktach sprawy (por. także zestawienie płatności we „wniosku o ukaranie” – k. 30 akt z omyłkowo wskazaną datą płatności podatku za IV kwartał 2014 r.).

Skoro oskarżony, jak wyjaśniał w toku postępowania, miał problem z płatnością podatku w wymaganych przepisami terminach, mógł skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 67a ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja podatkowa, tj. złożyć wniosek o odroczenie terminu płatności podatku lub rozłożenie jego zapłaty na raty.

Oskarżony w dniu 18.02.2014r. złożył (k. 157) w Urzędzie Skarbowym w G. wniosek o odroczenie terminu płatności zaległości podatkowej z tytułu podatku VAT za IV kwartał 2013 r. lub o rozłożenie go na raty, jednak mimo wezwania nie usunął braków formalnych tego wniosku, w związku z czym pozostawiono go bez rozpoznania (postanowienie z dnia 25.03.2014 r. – k. 125 – 127 akt). Następnie złożył wniosek o rozłożenie na raty podatku, ale jedynie za dwa kwartały: za IV kwartał 2013 r. i II kwartał 2014 r. Nadto uczynił to w dniu 30.10.2014 r. (k. 196, 197), a zatem odpowiednio po 9 i 3 miesiącach od upływu terminu płatności podatku za ww. okresy. Jakkolwiek wniosek oskarżonego został uwzględniony decyzją Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G. z dnia 27.11.2014 r. (decyzja – k. 116 – 123 akt), to jednak, wbrew temu, co podniósł obrońca w apelacji, oskarżony nie spłacał rat zgodnie z harmonogramem - w terminie uregulował jedynie 4 z 12 rat, na jakie rozłożono zaległy podatek (informacja Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w G. - k. 115).

Zatem podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że powyższe okoliczności wskazują na negatywny stosunek oskarżonego do regulowania należności z tytułu podatku VAT za okres od IV kwartału 2013 r. do IV kwartału 2014 r. Przyjmuje się, że „[...] uporczywe niepłacenie podatku to bądź długotrwałe, niekoniecznie powtarzające się, a więc i jednorazowe, lecz długie, opóźnienie w jego uregulowaniu, bądź też wielokrotne, powtarzające się, niepłacenie podatku w terminie.” (postanowienie SN z dnia 27.03.2003 r., I KZP 2/03, Legalis, por. także postanowienie SN z dnia 28.11.2013 r., I KZP 11/13, Legalis, postanowienie SN 3.10.2008 r., III KK 176/08, Legalis). Przy czym nie ma wpływu na kwalifikację prawną czynu z art. 57 § 1 k.k.s. wysokość kwoty niewpłaconego w terminie podatku, nie jest także istotna długość zwłoki w jego wpłacie (tak: W. Kotowski, B. Kurzępa, w: Komentarz do art. 57 Kodeksu karnego skarbowego, Legalis).

Odnosząc te uwagi do niniejszej sprawy, uznać należy, że Sąd I instancji słusznie przyjął, że powtarzające się w dość długim okresie czasu, cykliczne uchybienia oskarżonego w zakresie terminowości płatności podatku za pięć następujących po sobie kwartałów cechuje uporczywość stanowiąca znamię wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. i uznał go za winnego popełnienia tego czynu.

Rozpoznając apelację obrońcy, Sąd odwoławczy uznał jednak za zasadne zastosowanie art. 57 § 2 k.k.s. i odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu kary za to wykroczenie skarbowe. Stosownie do treści tego przepisu, sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe określone w § 1 wpłacono w całości należny podatek na rzecz właściwego organu.

W. K. dokonał wpłaty całości podatku należnego za okres przypisanego mu przestępstwa wraz z odsetkami za zwłokę przed wszczęciem postępowania w sprawie – ostatniej wpłaty z tego tytułu (kwoty 3788,88 zł podatku VAT za II kwartał 2014 r.) dokonał w dniu 9.12.2015 r. (polecenie przelewu – k. 81), a postępowanie in rem wszczęto 21.04.2016 r. (k. 19). A zatem w niniejszej sprawie uszczerbek finansowy Skarbu Państwa został w całości wyrównany. Sąd odwoławczy, podejmując decyzję o odstąpieniu od wymierzenia kary, miał także na uwadze dotychczasową

niekaralność oskarżonego, a także okoliczność, że opóźnienia płatności podatku za III i IV kwartał 2014r. nie były znaczne.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, w wyżej opisany sposób, w pozostałej części utrzymując go w mocy.

Rozstrzygając o kosztach, Sąd zasądził od oskarżonego wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i opłatę za obie instancje w kwocie 30 zł.